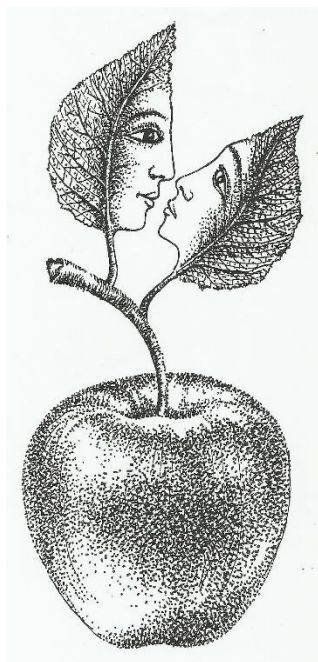


**„Budte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně.  
Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou  
úrodu země, dokud se nedočká podzimního i  
jarního deště.“**

**Jakub 5, 7.**



**LISTOPAD 2021**

**CASD Valašské Meziříčí**

## Úkoly

- 6.11.- Velký národ díky Hospodinu
- 13.11.- Zákon a milost
- 20.11.- Zvol si život
- 27.11.- Navrať se k Bohu



## Rozpis učitelů a kázání – proběhne v závislosti na aktuální situaci

Datum	Učitel SŠ	Kázání
6.11.	Petr Chára	Pavel Pimek
13.11.	František Tomanec	Hynek Dona
20.11.	Pavel Pimek	Jiří Kloda
27.11.	Květa Tyšerová	Ludmila Obadalová

## Blahopřání k narozeninám

- 4.11. - Tomáš Češek
- 13.11. - Elen Jančová



## ADRA Klub zdraví

**Čtvrtek 4. listopadu 2021** v 17. 30 hod  
Malý sál Komunitního centra – „**Čáry máry na Kanáry**“ beseda Františka Tomance



**Čtvrtek 18. listopadu 2021** v 17.30 hod  
Malý sál Komunitního centra – „**Negevem na vlastní pěst**“  
beseda Jiřího Vodáka

## Modlitební týden 2021

*„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“ (Zj 14,6)*

Milé sestry, milí bratři a přátelé,

během letošního modlitebního týdne se budeme zabývat poselstvím tří andělů z knihy Zjevení a posláním církve. Středobodem učení církve i poselství tří andělů je dílo Ježíše Krista. On touží po tom, abychom s ním

bezvýhradně a úplně sjednotili své životy. Proto se budeme zabývat tématy, která se věnují Boží lásce, úctě k našemu Stvořiteli a evangeliu jako radostné zprávě o naději pro tento svět.

Autory přednášek letošního

modlitebního týdne jsou Ángel Manuel Rodriguez, který působil jako ředitel Biblického

badatelského institutu Generální konference, a jeho dcera Dixil

Lisbeth Rodriguez, redaktorka časopisu Adventist World.

Modlitební týden bude probíhat **od 6. do 13. listopadu**. V přednáškách se nezapomíná ani na naše děti ve věku od 13 až 15 let. Jim je věnována druhá část materiálu.



V sobotu 13. listopadu se bude konat sbírka pro celosvětové misijní projekty Generální konference.

Přejeme Vám všem Boží požehnání ze vzájemného společenství, radost při studiu Božího slova a naplnění Božím Duchem při modlitebních setkáváních. V přímluvných modlitbách myslíme také na představitele našeho státu a na ty, kteří nesou nemalou odpovědnost ve společnosti.

Mikuláš Pavlík, předseda CASD

Peter Čík, tajemník CASD

Marek Škrsla, hospodář CASD

Přednášky jsou ke stažení:

[mss.casd.cz/wp-content/uploads/Prednasky-2021-CZ.pdf](http://mss.casd.cz/wp-content/uploads/Prednasky-2021-CZ.pdf)

### Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• <b>dar pro sbor</b>	<b>11063</b>
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Letos od 1.července jsem v důchodu, ale občas do práce ještě chodím. Moje povolání je mechanik měření a regulace. To je vlastně opravář různých přístrojů - elektrika, elektronika, hydraulika. Pracuji na Deze. Počítače ale opravovat neumím, to už šlo mimo mně. Já ho umím používat, ale doma ho nemám. Stačí, že na něm musím dělat v práci ☺. Moje maminka pochází z dědiny za Novým Jičínem, to bylo tehdy na pomezí Česka, Německa a Polska. Takže děčka uměly česky, polsky i německy. Když jsem byla dítě a přijeli za ní bratři, mluvili „po našimu“ a já jsem rozuměla každé druhé slovo. To bylo několik českých slov, do toho několik polských, a německých, k tomu ty „zplantaniny“ a já jsem končila ☺.

Moje mamka chodila do sboru, seděla vždy s tetou Mročkovou. Taťka byl nevěřící. Pochází z domu, který je poslední před lyžařským vlekem na Veselé. Bydlel tam s nevlastní maminkou. S mojí mamkou se poznali v Novém Jičíně, kde sloužil taťka jako voják. Jednou



byl na tancovačce, potkal tam mamku a začali spolu chodit. Vzali se a přestěhovali do ValMezu. Nejprve jsme bydleli v nájmu v jednom domě na ulici vedoucí do Veselé. Bylo to tam dost hrozné. Dlouho jsme tam ale nebydleli, měli jsme problémové sousedy. Potom jsme se přestěhovali přímo do města, a nakonec rodiče postavili tento dům v Hrachovci, kde bydlím dodnes. Mamka umřela v roce 2007.

Před domem jsme měli hrušku a pod ní bylo sezení. Petr (Chára) byl u nás kdysi na návštěvě s maminkou, a ta ho vyhnala nahoru na hrušku, aby nějaké nasbíral. („Nikdy dřív jsem tak vysoko nevyšel, já jsem z města. Vůbec se mi tam nechtělo.“ pozn. Petr ) Taky vajíčka jste od nás brali.



Měla jsem tři bratry. Dva byli starší o 5 a 7 let, ale už jsou mrtví. Zemřeli a neměli ještě 60 let. Nejstarší zemřel ještě za života maminky, druhý až po ní. Mám jen bratra Milana. Je o 6 let mladší, ještě není v důchodu, musí ještě pracovat. I když se mu moc nechce ☺. Pracuje ve firmě v kasárnách vyrábějící počítačové čipy. Je tam jako ekonom. Má na starosti finance.

Dočetla jsem se v bulletinu, že se do sboru vrátila Svatka a překvapilo mě to. Dlouho nechodila. To je jedno, co jí potkalo v životě, hlavně když našla cestu zpět a nechala se pokřtít. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Pomalu, ale jistě - každý má svůj čas, kdy se obrátí k Bohu. Teta



Kitzbergerová by měla radost. Ta se jí něco navodila do sboru! Viděla jsem fotky ze křtu. Překvapilo mně, že proběhl u splavu.

I když jsem v důchodě, stále je co dělat. Mám velikou zahradu, ale tu neřeším ☺. Trávu seká

bratr, má traktůrek, protože zahrada je veliká. Ale nemáme ho dlouho, předtím jsem ji sekala já. Pak tuto práci přebíral synovec Martin, když trochu povyrostl. Chtěl to zkusit, a už mu to zůstalo.

Můj nejstarší bratr měl dvě dcery. Bydlel na Juřince. Mladší dcera teď bydlí v jeho domě a starší se přivdala do Střelné. Druhý bratr měl jen jednu dceru, ta bydlí ve Valmezu v paneláku v bytě po rodičích. Maminka jí umřela, když jí bylo 25 roků a taťka – můj bratr zemřel o 5 let později.

Ten nejmladší bratr má syna Martina, který žije v Rožnově a dceru, která bydlí v Pardubicích. Studovala 2 roky biologii a 3 roky chemii. Její manžel je právě z Pardubic.



Dělá postgraduál a chce potom učit na vysoké škole. Teď má ročního ogara, tak má ještě 2

roky čas. (Vaříš ráda?) Moc ráda nevařím, ale umím všechno. Můžu si chodit pro obědy do práce, když tam jsem. A když jsem doma, vždy něco “uklohním”. Vzpomínám na kukuřičnou kaši, kterou jsme měli s Frantou



v Rumunsku. Už nikdy v životě jsem ji do pusy nevzala. Vypadala dobře, byla na slano, ještě posypaná sýrem. Ale spolknout se nedala.

Často máme o víkendu posezení s rodinou. Jezdí za mnou manželka mého bratra Milana a jejich děti. Potom ještě maminka od švagrové, a její bratr Marek. Je tu vždy dost mladých a je veselo.

Na sbor vzpomínám, ale polovinu už možná ani neznám.

(přepis rozhovoru)

## Dopisy Liduše

Ahoj Lidko,

známe se patrně od chvíle, co jsem se v roce dvaasedmdesát přemístil do Valašského Meziříčí. Protože mě brzy nato udělali vedoucím mládeže, naše setkávání začalo být docela časté. Nebyly to jenom soboty ve sboru, ale také všelijaké večírky a především nejroztodivnější výlety do přírody. Pokud mě paměť neklame, příležitost nadýchat se svěžího vzduchu jsi vynechala málokdy. Staré fotografie dosvědčují, že ses například účastnila populární cyklistické akce nazvané Rallye Vydržať. Se svou těžkou Ukrajinou jsi statečně zápasila s kalužemi, bahnem i dalšími záludnostmi valašských terénů. Vzpomínám na několikadenní přechod Javorníků, zimní táboření pod pulčinskými převisy, ale především na nejméně tři dobrodružné rumunské expedice. Znáš Tě jako těžkou pohodářku, která neremcá, když pálí valašský mráz, žhne jižní slunce nebo celou noc v Dunajské deltě štípou protivní komáři. Pamatuji si Tě také jako nedílnou součást různých duchovních



programů. Poté, co jsi v jednom příběhu ztvárnila Mojžíšovu matku Jochebet, vysloužila sis na nějaký čas roztomilou přezdívku tetka Jochebetka. A když se před sedmi lety uskutečnilo setkání členů a příznivců meziříčského sboru, nemohla jsi, samozřejmě, chybět. Dala jsi tím najevo, že k sobě tak nějak pořád patříme.

A tak Ti do Tvého milovaného hrachoveckého doupěte posílám plnou náruč pozdravů. S nimi také přání pohodového putování dalšími dny, měsíci a roky. Jak s oblibou dodávám, nejlépe pod dohledem Všemohoucího...

Franta Tomanec, toho času vetčný praděd v doběhu:-)

Ahoj Liduško,

čas velmi rychle pádí a tak si říkám, že si pravděpodobně na mě nebudeš pamatovat. Já si Tě docela dobře vybavuji, byla jsi taková šikovná dívčina, jen jsme spolu mnoho času netrávily. Přeji Ti, abys ve zdraví trávila svůj čas s Božím požehnáním.

Eva Hasmandová

Ahoj Lidko.

Velice často a ráda na tebe vzpomínám. Byla jsi děvče do pohody i nepohody. Byla jsi vždycky tam, kde jsi měla být. Jestli se dělaly v pátek večer nácviky na besídku, jestli jsme jezdili s besídkama po sborech, počínaje naším sborem ve ValMezu, jestli se jezdilo na výlety, na opěkačky k Válkům na Potůčky, na táboře na Ježonkách a všude jinde. Vzpomínám i na tvou maminku, se kterou jsem byla spolu ještě se Zdenkou Roseckou křtěná v Novém Jičíně. A věříš, že takové vzpomínání má nejen nádech krásné nostalgie, ale také takové nádherné vědomí, že pořád ještě v mé mysli zůstává „ta stará valašská super parta mládeže“? Ta parta, která vždycky táhla za jeden provaz, když šlo o dobrou věc? Je to tak a já bych si přála, aby, i když přibývají nějaké roky a paměťové závitky miň šrotují, tam zůstala hluboko v paměti napořád.....

Dana Klečková ( Hurtová)

## Střípky vašich vzpomínek

### ... na manžele Lautnerovi

Na manžele Lautnerovy vzpomínám s velkou úctou, obdivem a s láskou. Bydleli někde na valašských kotárech ( kde, to už mi hlava nebere ☺ ). Do sboru jezdili následujícím způsobem : nevím kolik, ale nějaký kilásek v létě, v zimě řádkali pěšky brzo ráno na autobus, do sboru se dostali na kázání celí šťastní, že aspoň na tu hodku můžou být vůbec ve sborě a že slyšeli Boží Slovo, které je nejen pro nás všechny, ale i pro ně samotné to nejdůležitější v životě, pak honem šli zase na autobus, aby se mohli dostat zpátky domů. Potom, když Bláža Balcar si pořídil trabanta a vozíval je, už to pro ně bylo lepší. A podotýkám, že když já jsem začala



chodit v mých 10ti letech, oni už byli starší, rozhodně jim nebylo 20 ani 30. Před takovými lidmi skutečně smekám. Dneska, když někdo nepřijde na čas do sboru, tak je to většinou z toho důvodu, že se mu nechtělo tak brzo vstávat z teplé postele, pak nastartují auto a klidně v pohodičce si

jedou do sboru. Teď jsem to myslela všeobecně, já s Karlíkem taky patříme k těm, kteří jezdí autobusem či vlakem. Ale tenkrát to byl jeden autobus ráno do Meziříče a druhý zpět a šmitec. Holt doba pokročila a my jsme si na pohodlí příliš zvykli.

Ještě jednou - úžasní lidi, kteří byli nadšení, když mohli být aspoň na chvíli ve sboru na kázání.

Dana Klečková

Priznám se, že vzpomínky patří převážně do mého soukromí, což vždy není lehké předat druhým. Ale manželé Lautnerovi patří i do vzpomínek sborečku ve Valašském Meziříčí.

A tak zkusím zavzpomínat.

Manželé Lautnerovi do mého života vstoupili v mém dospívání a to velmi niterně. Bylo mi patnáct let. Octla jsem se v Ostravě, kde jsem se cítila jako "ztracenec". Měla jsem štěstí. Všimla si mně milá tetička Lautnerová a vzala pod své mateřské křídlo. Doslova! Dala mi pohlázení i teplou polévku. A od té chvíle mi vstoupila do mého srdce. Byla to žena velmi statečná, opravdově milovala Pána Ježíše a velká modlitebnice.

Do jejích modliteb patřil její manžel - hornický předák, bouřlivák. K mě radosti se z Ostravy přestěhovali do chaty na Valašských kotárech, kam často jezdil Bláža - jak se mu říkalo, na kole do kopce studovat Bibli, a to právě s tím bouřlivákem. Stal se z něho působením Ducha svatého a příkladnou vírou manželky křesťan a bratr V Kristu všem, kteří patřili, nebo ještě patří do sboru ve Valašském Meziříčí. Každou sobotu z pasek přišli do modlitebny, od dveří prošli přes uličku k prvním dvěma židlím, tiše se pomodlili a usedli. Bratr Lautner měl rád sobotní školu. Když se přestěhovali do vlastního domečku na pasekách, stalo se toto místo častých setkávání nad Bibli. Manželé Lautnerovi měli čtyři děti. Nejmladší syn Pavel tam zase přivedl mládežnickou sborovou partu.

Osobně jsem často chodila právě za mou milovanou tetičkou. Když mi umřela maminka, dovedla pohladit. Nikdy nezapomenu na chvíle, kdy

jsme se v lese modlívaly. Bylo to často. Poslední setkání s tetičkou bylo v Jičíně. A to už po smrti br Lautnera.

Bylo pro mne radostné, když jsem nedávno mluvila v telefonu s jejich dcerou Liduškou, s kterou jsme na Ježonkách prožívaly dny mládí. Stala se ženou kazatele a minulý měsíc jí bylo 85 roků.

Ano, manželé Lautnerovi opravdu vstoupili do mého i manželova života k našemu požehnání. Proto jsem takto mohla veřejně zavzpomínat.

Alena Balcarova



Moje vzpomínka na ně, to je středověk mého života, jak jsem si myslela. Ale mýlila jsem se, to byly vztahy, které vznikly mnohem dříve. To jsem byla ještě mladá mamina se dvěma malými dětmi.

Lautnerovi nám byli velmi blízcí, pro kluky jako babička a děda. Jezdívají jsme k nim autobusem z Valašského Meziříčí na Zavadilku a pak ještě kus cesty nahoru na paseky. Byly to krásné dny nad Božím slovem, při práci v kuchyni, hraní si s jejich koly, které jsme vždy dovezli něco na zub. Chodívají jsme společně do lesa, sedávali venku u chalupy a poslouchali

jejich vyprávění, co vše od mládí prožili a jak je Pán Ježíš Kristus vedl životem.

Jejich chalupa byla vysoko ve svahu, takže byl odtud krásný výhled přes údolí Bečvy na Radhošť a všechny ty kopce kolem. Bylo obdivuhodné, z jaké dálky (a to nebyli sami, tak žili mnozí další) chodívali věrně do sboru. Měli jsme je moc rádi, mnohé jsem se od nich naučila, za což jsem jim vděčná...

Eva Hasmandová

Bratr Lautner pro mne byl „někdo“ jako můj táta. Z jeho strany od zkušeného muže znalého života jsem cítil laskavé a citlivé testování mladého a nezkušeného kazatýlka. Syna otce zvučného jména, milovaného i odmítaného, který se přistěhoval s manželkou a dvěma malými dětmi na sbor do Valmezu.

Postupem času, se mezi námi vyvinulo hluboké přátelství. Mé návštěvy u nich na Prostřední Bečvě byly čtyř a více hodinové. Nebylo téma, o kterém bych s br. Lautnerem nemohl hovořit. Měli jsme i něco společného. On, bývalý havíř, komunista a ne ledajaký! Střelmistr na dole Staříč s hlubokým sociálním cítěním a silným citem pro pravdu a spravedlnost (Mich 6,8). Pravda, myslím ta Boží s láskou Spasitele, byla pro něj rozhodující, dostala ho, po dvaceti letech tichého zápasu s manželkou.

Co se mi na něm líbilo, že byl úžasně upřímný. Se slzou v oku mě mladýmu klukovi líčil, jak jednou po schůzi v hospůdce trochu přebíral a nechť se vykoupal v kaluži. „Manželka mě tiše převlékla a uložila do čisté postele. Ani ráno mně nic nevyčítala, a to mne dostalo, a ten stud, co jsem to provedl.“ A dodal: „Jindro, nebylo jediné přikázání, které bych nepřestoupil.“ Sestra Lautnerová měla dobrý sluch a od plotny dodala: „však mám z toho hotový žlučník.“ – A nezamilujte si potom takové úžasné lidi!

Já měl z taťkovy strany dědu Jindřicha, havíře, sociálního demokrata a Luterána a.v. Měl hluboké sociální cítění, neměl rád nespravedlnost, stal se uznávaným tribunem lidu. – Jo, genetiky se nezbavíte. A když babička

se třemi dospívajícími dětmi přijala hlubokým způsobem Pána Ježíše, děda neláteřil, tiše je dlouho pozoroval. Můj budoucí otec měl se svým tatínkem o Kom a o Čem hovořit. – Mám fotku z pohřbu dědečka Jindřicha průvod havířů po dvou, byl asi 1,5 km dlouhý!



Ale to jsem odbočil. Lautnerovi měli čtyři děti. Nejstaršího syna jsme nepoznali. Pak byla Jarka Hánová (Kanada), další dcera měla za manžela Jána Kováčika (Slezsko), a nejmladší byl Pavel s rodinou (Kanada). – Když byli Lautnerovi jednou u Hánů, tatínek Lojzík ne a ne usnout. Pátrali, kde je příčina a ráno jí tatínek objevil, když mu mladí řekli, že na obraze pod kterým nemohl usnout je aztécký bůh had Quetzalcoatl.

Bratr Lautner měl neobyčejný cit pro duchovní věci. Této vlastnosti dal spravedlivý průchod, když mi jednou pregnantním způsobem popsal postup nejmenovaného vedoucího představitele CASD, který vysvětlil jeho zetě br. Kováčika pro kazatelskou službu vložím rukou na jeho hlavu, a dodal: „A stejné pracky ho poté odsvětily, když jej vyloučily, protože se stal ještě ortodoxněji věřícím ASD.“

Mrzí mě, že jsem nenašel ani jednu fotografii br. Lautnera a se sestrou nám zůstala jenom jedna barevná, kdy Kimlerovi jsou na návštěvě u

Lautnerů doma. Nevím, proč tam není bratr Lojzík. Víím, že jsem měl i nějaké obrázky s nimi ze sborového autobusového zájezdu, ale ty si asi rozebraly naše děti nebo někdo z našich sborových přátel.

Jindřich Kimler

Strýc, teta a Pavel Lautnerovi se ocitli na Valašsku v době, kdy mě v meziříčském sboru přitahovala jistá nápadně vysoká nápadnice. Tedy, na rozhraní šedesátých a sedmdesátých let. Zmíněná rodinka přesídlila z Ostravska, kde strýc dělal prakticky celý život na šachtě. Usídlili se na poměrně odlehlém místě poblíž Prostřední Bečvy. Sotva se stali součástí sborové rodiny, začaly k jejich chalupě proudit větší či menší skupiny sourozenců. Vzpomínám na jednu z prvních návštěv. Vládla zrovna tuhá zima, když Petr Válek klikou natočil svoji vzduchem chlazenou Tatru 57 a s lyžemi na střeše nás dopravil do blízkosti Lautnerovic ranče. Zatímco teta chystala výtečné zelí s domácími houskovými knedlíky, luřtáci z města zkoušeli na okolních stráních své lyžařské umění. Víím, že od té doby má budoucí životní partnerka, která sjížděla mírné svahy ve společnosti Miry Válka, Alenky Balcarové a Lautnerova psa Dona, už lyže



nikdy neobula a na tento druh sportu dokonale zanevřela. Za což nemůže nikdo ze jmenovaných, ale výhradně moje maličkost, která při každém nedobrovolném pádu mé milované nešetřila škodolibými úsměvy a nemístnými poznámkami.



Jindy se nám podařilo nalákat necelou třetinu sboru na pěší noční výlet. Za pozdního srpnového večera jsme startovali na Hřbitovni a přes Měrov, Díly, Tanečnici a Soláň pochodovali temnotou k Prostřední Bečvě. Strýc Klvánek, Jana Jančová, Alenka Balcarová spolu s Pavlem Pimkem, Martou Válkovou, Bojarem a dalšími chrabřími mládežníky zdolali třicetikilometrovou trasu bez jakéhokoliv reptání a k Lautnerům dorazili za nádherného slunečného rána. (Neumím si představit, že by to stejně elegantně zvládla třetina současná:-). Teta se, jako obvykle, opět pustila do vaření a strýc, jak bývalo jeho dobrým zvykem, do hlubokých teologických diskusí.

Výletů k Lautnerům bylo bezpočet, ale jeden z posledních mi nevymizel z paměti. V Meziříčí zrovna sloužil čerstvý absolvent teologické fakulty, Milan Hlouch. Početná skupina mládežníků, včetně mých malých děcek, se napěchovala do prostorného interiéru škodovky, jíž se říkalo stejšn a



vytrvale mířila do co největší blízkosti známé chalupy. Dlužno dodat, že sněhovou vrstvou sahající nad kolena. Bylo jen otázkou času, kdy netrefíme dokonale zavátou cestu a sjedeme do pole. Duchovní vůdce zavelel, že auto zanecháme v bílých pustinách a navzdory severnímu

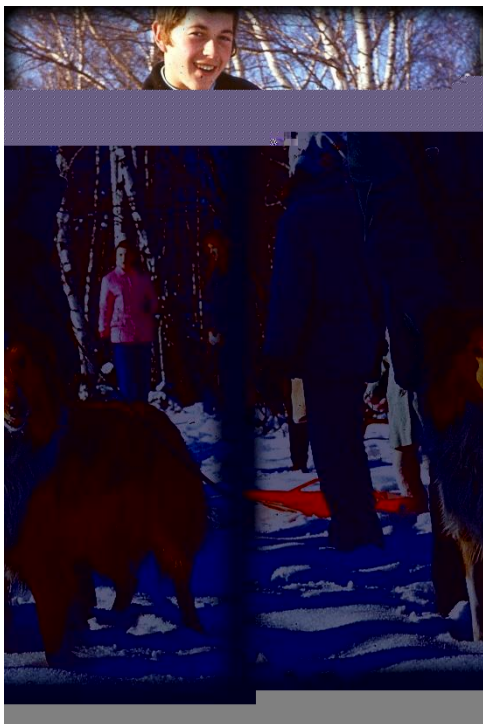


větru, který bývá krutý, začneme brodit k zavátému ranči. Ošlehaný čerstvým valašským průvanem hrdinně postupoval v čele zástupu a nenápadně při tom pokukoval po jisté dívce jménem Ivana. Ta se po zdárném příchodu k Lautnerům naopak blýskla zručností demonstrovanou škrabáním brambor při přípravě budoucího oběda. Zmíněná dvojice, nadopovaná jistým druhem přitažlivosti, dokázala později nejen významně pomoci při vyhrabání auta, ale o nějaký ten pátek později splynout do jedné rodiny a svým dílem pak zřetelně přispět k úspěšné reprodukci českého národa. Kdoví, možná na tom mají zásluhu i zmiňovaní Lautnerovi.

Už na začátku byl zmiňován benjamínek rodu, kudrnatý idol všech adventních dívek, Pavel. Když mu bylo krásných sedmnáct, neprozřetelně se vydal se s typicky valašskou skupinou dobrodruhů, mezi nimiž například nechyběli bratří Válkové, Lad'a Smílek, zvaný Albín, Mirka Žídková, Sataja, Mlátička a další na zdolání nejtěžší hřebenovky tehdejšího Československa. Pavel, vyznavač módního oblečení a

vybraného vkusu musel trpět při pohledu na Sataju, který hodlal Roháče pokořit v sandálech, Juru Wagnera, co místo batohu nesl věci v dřevěném vojenském kufříku či mého bratra Antonína, který si na záda upevnil malou knihovnu i s policemi. Dlužno podotknout, že benjamínek rodu Lautnerů třídní zdlouhý nebezpečný terén zvládl bez ztráty kytičky a zanedlouho mohl vystupovat v jedné z mládežnických besídek v roli ústředního hrdiny. Jednalo se o nejznámější dílo Komenského, nazvané Labyrint světa a ráj srdce. Od těch dob jsme mu říkali Poutník. Svou přezdívku nezapřel, protože později i se svou švarnou Hankou doputoval až do daleké Kanady.

Poslední výlet má poněkud smutnou tečku. Když se za Pavlem a dalšími blízkými příbuznými vypravovali oba manželé Lautnerovi, netušili jsme, že se jeden z nich už zpátky nevrátí. Po obdržení nečekané zprávy zavládl v meziříčském sboru smutek. Strýc, který po každém kázání utvořil kolem sebe hlouček zájemců a diskutoval nad pronesenými slovy, přímý a rovný chlap, co se nebál prezentovat nevšední názory, ukončil ze Velkou louží svoji životní pouť. Žádný jemu



podobný se už v Meziříčí neobjevil. Teta se odstěhovala do Nového Jičína a zemřela v pozhnaném věku. Pavel i nadále zůstává v Zemi javorového listu. Na Lautnerovy zbyly jen zažloutlé vzpomínky. Ale i naděje, že se brzo uvidíme...

František Tomanec

## Den díkuvzdání

Sobota 16.října 2021 byla trochu vyjímečná. Obvykle touto dobou trávíme společnou bohoslužbu na nějakém pěkném místě, např. v Trojanovicích nebo na chatě v Hošťálkově, a slavíme Den díkuvzdání. Ve světle událostí v celém světě nutno konstatovat, že máme za co děkovat. Žijeme v míru, máme náboženskou svobodu, nikdo z nás netrpí nouzí v žádném ohledu. Na našich zahrádkách se každoročně můžeme těšit bohatou úrodou, naše stoly spíše přetékají dobrotami. Pán nám žehná vrchovatě.



V minulém roce nás zaskočil malý, okem neviditelný nepřítel, který nás donutil Den díkuvzdání odložit. Letos jsme se ale rozhodli, že si ho – alespoň v úzkém kruhu našich členů – připomeneme. Náš záměr byl patrný už při vstupu do modlitebny – kazatelna byla vyzdobena nejrůznějšími plody země, barevnými, voňavými a

lákavými na pohled. A jako bychom tím vydali nějaký lákavý signál – přišla v tento den řada našich bratrů a sester „návštěvníků“ z jiných sborečků, kteří jsou nějakým způsobem navázáni na ValMez. Velmi nás jejich přítomnost potěšila.

Tradiční bohoslužbu obohatil svou přítomností bratr Jiří Veselý, který nám posloužil kázáním. Zamýšlel se nad trojandělským poselstvím a nabídl nám trochu jiný, ale zajímavý a lidský pohled. Jeho kázání jsou vždy podnětná a nutící k přemýšlení. (zvukový záznam najdete na [www.valasskemezirci.casd.cz](http://www.valasskemezirci.casd.cz)) V ten okamžik nikdo z nás netušil, že bratra Jiřího v našem sborečku vidíme naposledy. O několik dnů později nás předešel na cestě k Pánu. O to víc rádi jsme, že jsme s ním mohli prožít krásné odpoledne a potěšit se jeho moudrými slovy, vzpomínkami a radami. Celý den byt v obležení nás všech. Každý s ním chtěl alespoň chvíli porozprávět.

Tématem letošního Dne díkuvzdání byl vitamín C. Po ukončení bohoslužby jsme tedy zůstali přítomni v modlitebně a zaposlouchali se do přednášky sestry Soni Mročkové právě o tomto malém ochránci naší

imunity. Sestra – řádně proškolená svým zaměstnavatelem – nám sdělila také nejnovější poznatky z oblasti zdravé výživy. Řeč byla o dietě DASH, která se již pátým rokem stala nejúspěšnější redukční metodou v USA. A co že tento tajuplný název znamená? Stačí otevřít Bibli a přečíst si doporučení daná naším Pánem, a obsah diety je vám jasný. Naše strava by měla obsahovat více zeleniny a ovoce, méně červeného masa a tuků, a



měla by být vyvážená. Základem je také střídmost. Inu – v Americe opět objevili Ameriku 😊.



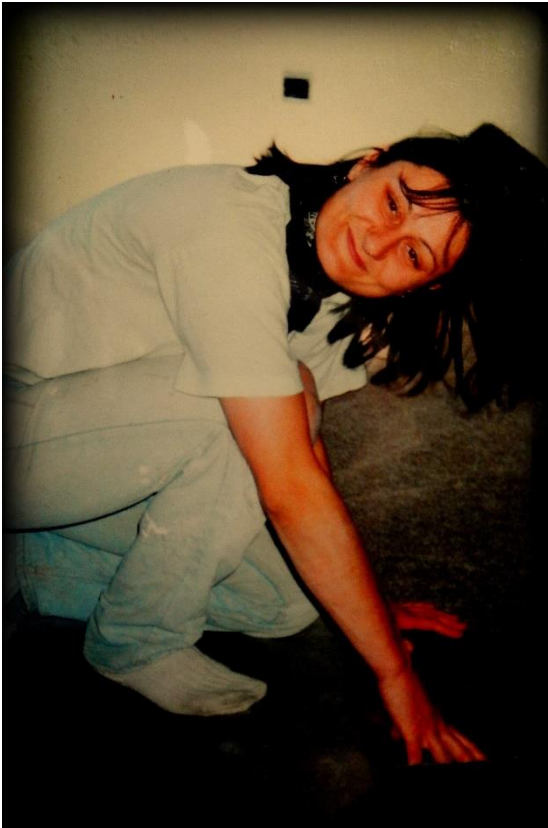
Po poučném výkladu jsme se s velkou radostí přesunuli do jídelny, kde nám naše sestry připravily skvělou „baštu“ přesně v duchu diety DASH. Zeliňačka chutnala všem, stejně jako obložené chlebíčky, nejrůznější zákusky a ovoce. A protože prioritním důvodem našeho setkání bylo vzdávání díky, zavzpomínali jsme na události

uplynulého roku a předali svým spolubratřím zkušenosti ze svých životů. Vyjádřili jsme, za co bychom chtěli našemu dobrému Stvořiteli poděkovat. Byly to krásné chvíle, kdy bylo cítit velkou vděčnost a dojetí každého z nás. U kávičky jsme potom shlédli video z našeho společného sborového výletu do Českého a Polského Těšína, do Gutů a Komorní Lhotky. Zbytek odpoledne jsme si povídali, sdíleli se, a bylo nám spolu dobře. Snad nám situace za rok dovolí, abychom se mohli opět setkat a společně děkovat za vše, co nám Pán dává, i za sebe navzájem.

Iva Chárová

## Simona Kimlerová jak ji (asi) neznáte

Moji rodiče bydlí v rodinném domku v Drahotuších. Maminka zde prožila celý život, tvrdě pracovala v místním družstvu v živočišné výrobě a nyní si užívá důchodu. Tatínek se přiženil, když utekl z domova, kde neměli „co do huby“. Oba mají k víře stejný vztah, zařadila bych je do skupiny „kolečkářů“ do kostela byli dovezeni na kolečkách - na křest, svatbu a potom na pohřeb. To poslední ještě neproběhlo, díky Bohu. Narodila jsem se jako třetí dítě. Nejstarší je o 7 let starší sestra Lída, která bydlí s manželem na Slovensku, je prodavačka má jednu dceru a má už vnučku. Starší bratr Ladik se oženil do Čech, má dvě děti. Se sourozenci máme pěkný vztah, rádi se spolu setkáváme na rodinných



oslavách a různých příležitostech, kdy se všichni setkáváme u rodičů.

Dětství jsem měla pěkné, maminka nás do ničeho nenutila, kromě práce, kterou jsme museli udělat, nekompromisně, ale netlačila na nás na výkon ve škole apod. Byla jsem pohybově nadaná a sport mě bavil, od základky jsem hrála volejbal až do maturity. Ve škole, jak základní i střední, jsem vymetla všechny sportovní soutěže, které školy pořádaly. Horší to bylo se čtením, to mně fakt

nebavilo. Raději jsem se honila za balonem a klukama. Byla jsem docela společenská, takže jsem měla vždycky nějakou tu kamarádku, se kterou jsem chodila na zábavy, které v té době byly. Na základce jsem se moc učit nemusela, chtěla jsem být cukráčkou. Paní učitelka mě přesvědčila, že mám zkusit střední školu, tak jsem si vybrala zdravotní školu. Tatínek to komentoval tím, že „budu lidem utírat zadky“. Ale určitě toho nelituji, od mala jsem měla zájem o zdraví a měla jsem lidi ráda.



Zlom nastal po maturitě, kdy se u mě projevila bipolární porucha, měla jsem těžké deprese. Na to nevzpomínám moc ráda, ale bylo to tak. Naštěstí jsem se z toho vždycky dostala a dokonce jsem si prodloužila mládí tím, že jsem se přihlásila na další střední školu na pomaturitní denní studium a odpoledne jsem chodila uklízet na zdravotní středisko v Drahotuších a dělala zástupy zdravotním sestřám. Potom jsem tam nastoupila na plný úvazek v zubní ordinaci. V té době mě oslovil můj kamarád, který uvěřil a pozval mě k nim domů. Tam se pravidelně scházela skupinka církve CB, která v Hranicích vznikala. Tam jsem uvěřila a přijala Pána Ježíše do svého srdce a nechala se pokřtít. V církvi jsem i poznala svého budoucího tchána Jindru, kterého jsem znala dříve než

Petřu. S Petrem jsem se seznámila v zubní ordinaci, kde jsem pracovala a Petr mi dělal ajtáka. Když jsme si řekli, že se vezmem, hledali jsme bydlení a našli docela brzy. První hnízdečko lásky jsme měli v Lipníku nad Bečvou, kde jsme dva měsíce malovali, pomáhal nám i František Tomanec. To bylo v roce 1998, brali jsme se na moje narozeniny. Svatba byla nedokonalá, trošku se nám to vymklo z rukou, ale jako nevěsta jsem to nestíhala sledovat pro počet hostů i nezvaných. Oficiální svatební cestu jsme měli v Jindřichově Hradci v hotelu Vajgar, kde jsem se na Petra poprvé velmi zlobila. Vzal si totiž s sebou, zrovna koupený, svůj první mobilní telefon značky Motorola ve tvaru brikety a hrál si s ním víc než se mnou. ☺ A tu delší svatební cestu s ADROU jsme jeli do Bosny a Hercegoviny, kde jsme v Tešanjii pomáhali s opravou domku po válce. Tam jsme se s Petrem oslovovali „PUSINKO“ což v některých účastnících humanitární cesty, vyvolávalo úšklebky, hlavně veliteli- Patriku Reitzovi. Jeho hlášky „UŽ ODJÍŽDÍME“ a „CO VY PUSINKY“ se nám vryly do paměti.

V Lipníku jsme byli necelé dva roky. Přišla nabídka práce ze zrovna vznikající Charity Hranice na místo zdravotní sestry a pečovatelky s podmínkou, že by bylo lépe, kdybych bydlela v Hranicích. Z toho důvodu jsme se přestěhovali do Hranic, provizorně do domečku, který nepatřil nám, ale vydrželi jsme tam 15let. Tam vyrůstal Ondrášek, který se narodil v roce 2005 po dovolené v Izraeli, kterou nakonec absolvoval jen Petr s Boženkou. Mě postihla chřipka, takže jsem byla donucena zůstat doma. Zato návrat z dovolené byl odměněn početím Ondráška. Stázinka, která se narodila o skoro 10let později má také s Izraelem něco společného. Stázinka tam dokonce byla osobně, ale nikdo o tom ještě nevěděl. Ani já. Měsíc před porodem Stázinky, jsme se stěhovali do nynějšího bytu, já jsem v něm velmi spokojená. A v Charitě pracuji dodnes. Nyní jako staniční sestra na středisku v Lipníku nad Bečvou, které patří od roku 2009 pod Hranice. Jde o klasickou domácí zdravotní péči, jezdíme po pacientech do domácností, převážně se jedná o aplikaci inzulinu, injekcí, převazy, podání léků, rehabilitace atd. Do terénu jezdím většinou, jen když mám službu. Jinak rozepisují služby, jednám s lékaři,



pacienty, také s jejich rodinnými příslušníky, zadávám do PC podklady na vyúčtování pro pojišťovny, kontroluji dávky, zajišťuji provoz apod.



Už jsem si myslela, že je všechno v pohodě. Mě Pán uzdravil. Přišla docela rána. Petr onemocněl závažnou chorobou. Ale věřím v zaslíbení, že Pán nedá větší zkoušku, než je člověk schopný unést. Bůh mi dává sílu a člověk si uvědomí, co má v životě cenu. Někdy si říkám, že můžu klidně zemřít dříve než Petr, i když jsem zatím zdravá. Důležité jsou dobré vztahy a čistá hra se svými blízkými a okolím. S Bohem se o tom můžeme snažit, ale On nás zná mnohem víc než my sami a má všechno ve svých rukou.

Celou dobu po svatbě chodíme do Valašsko-Meziříčského sboru, rozhodli jsme se tak, protože jsme si tady připadali potřebnějšími. Nelíbí se mi, že je nás tam tak málo, hlavně dětí. A líbí se mi, že jsme tam v dobrém slova smyslu „taková sebranka“ a že se všichni učíme toleranci, mít se rádi navzdory tomu, že jsme každý jiný.

Simča Kimlerová

## Štramberk kralický

Výletů není nikdy dost, říkám já. A v duchu tohoto hesla jsme zamířili 23.října 2021 nikoliv do naší modlitebny, ale na návštěvu do sboru Štramberk. Důvodem bylo kázání našeho „dvorního“ kazatele Hynka Dony právě v tomto městě a jeho pozvání. Někteří z nás, kteří v tomto sboru ještě nebyli, překvapilo, když na nás na *mapy.cz* „juknul“ úhledný rodinný domek místo majestátné modlitebny.

Daná nemovitost patřící bratru Jankovi slouží opravdu mimo jiné jako sídlo našeho církevního společenství. Bratři zvesela diskutující před domem nás nenechali na pochybách, že jsme zde dobře. V chodbě jsme odložili kabáty a už jsme vstoupili do krbovými kamny vyhřáté a útulně zařízené malé modlitebny. Živý oheň nás měl upozornit, že těch změn oproti našemu shromáždění bude více.



Po srdečných pozdravech s místními jsme usedli na židle a chopili se zpěvníků v očekávání první písně oslavující našeho Pána za doprovodu elektrických

kláves. Ale ouha – zdejší sbor používá starý zpěvník! Nebýt obětavosti některých zdejších bratří, kteří nám zapůjčili svůj zpěvník, a skvělé paměti jiných z nás, kteří vylovili slova písní uložená kdesi hluboko v hlavách, bychom si moc nezapěli. Sobotní školou nás provedl bratr Číhala. A další zrada – všichni místní používají pouze kralický překlad Bible. To zřejmě způsobilo, že se nikdo z nás, návštěvníků, do čtení veršů z našich ekumenických Biblí moc nehrnul. Také krásný dárek od Jindry

Oleše pro naše hostitele v podobě několika Nových zákonů v ekumenické verzi se v tu chvíli jevil jako nevhodný a putoval hluboko do nitra tašky. Překvapila mě aktivita místních, kteří s každou položenou otázkou radostně a ochotně vstávali a odpovídali.

Po krátké přestávce jsme se mohli zaposlouchat do zkušenosti, o kterou se s námi podělila sestra Dáša. Vyprávěla nám, jak musela jednou v sobotu koupit benzín do auta, a jak celá věc dopadla. Bylo to velmi obohacující a v tu chvíli jsem se rozhodla pokračovat ve slovíčku před kázáním, ovšem v podobné podobě. Každý z nás prožívá Boží doteky a



ponaučení, která by mohla být zajímavá i pro ostatní.

Mladí ze sboru Štramberk nám zazpívali několik písniček za doprovodu kytary a ukulele. A poté jsme se

už mohli zaposlouchat do kázání bratra Dony. Bylo ovlivněno smutnou událostí, která postihla manžele Stebelovi ze sboru Vojkovice. Tragická nehoda je připravila o syna a ohrozila zdraví dcery. Modleme se za její uzdravení, a o sílu a uchování víry její rodiče. Zvukový záznam kázání si můžete poslechnout na stránkách našeho sboru [www.valasskemezirci.casd.cz](http://www.valasskemezirci.casd.cz) pod odkazem KÁZÁNÍ.

Dopolední část bohoslužby byla završena společným obědem. O úžasný bramborový salát se postaral bratr Eda, který je přes svůj věk neskutečně akční. „Základem je kvalitní majonéza z domácích vajec, olivový olej a citróny. Musí se šlehat hodinu a půl. Citronů jsem musel dát půl kila, aby byla chuť vyvážená.“ Kromě záliby ve vaření a bratrské pomoci romským rodinám je bratr naprosto nedostižný v moderních technologiích. Důkazem bylo několik CD v úhledném obalu s nahranými

křesťanskými filmy, které jsme dostali darem na rozkopírování pro zájemce z našeho sborečku, případně pro návštěvy. Skvělý salát doplňovala v našem poledním menu vegetariánská sekaná, pohanka a množství zeleniny. Jídlo bylo výborné, nálada přátelská. Bylo velmi příjemné poznat trochu jinak zaměřený sbor a jeho nesmírně milé a obětavé členy.



Protože podzim vymaloval sobotu do nádherných barev, rozhodli se mnozí z nás k odpolední procházce po Štramberku. Sluníčko nás vytáhlo až na známou Trúbu a i když bylo chvílemi hodně větrno a chlad nám zalézal až pod kabáty, za ten výhled to určitě stálo. Náměstíčko s kostelem lákalo k posezení na lavičkách mezi kouzelnými domečky zářícími novými fasádami pastelových barev. To vše dokreslovaly dřevěné domečky okolo cesty v charakteristickém roubeném stylu. Ani se nám nechtělo zpět domů. Byla to vskutku krásná a požehnaná sobota. Tak zase někdy příště, naši bratři ze Štramberka. A třeba pro změnu zase u nás.

Iva Chárová

## Adra brigáda

Letos jsem spoustu akcí zažila úplně poprvé. Poprvé jsem byla na křesťanském festivalu UNITED, poprvé jsem byla na Živitelce v Českých Budějovicích a také jsem poprvé prožila ADRA brigádu.

Společně jsme pomáhali uklidit a zazimovat zahradu u dětského domova ve Valašském Meziříčí. Sešlo se nás zde 8 a statečně jsme už od deváté hodiny ranní pracovali. Nejmladší brigádník nás povzbuzoval z kočárku, a tak nám šla práce hezky od ruky.

Sbírali jsme ořechy, shrabávali listí, vytrhávali plevel a spoustu dalších věcí, které i přes svou šikovnost nedokážou pracovníce z dětského domova stíhat. Práci jsme zakončili asi ve dvě hodiny odpoledne obědem a poté se rozjeli zpět domů.

Jsem moc ráda, že jsme mohli pomoci a těším se na další ADRA brigádu, abychom společně mohli sloužit druhým a přinášet tak Boží lásku mezi lidi.

*Matouš 25:40*

*Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste učinili.*

Adéla Vráblová



## Písničky s příběhem

### Nekupuj mi, táto, flintu na hraní

Kalendář ukazuje na začátek podzimu roku 1973. S tříměsíčním Michalem v kočárku křížuji chodničky oblíbeného lesíku Obora. Kolem se s více či méně vydařenými atrapami střelných zbraní míhají maskovaní školáci z nedalekého sídliště. Místo psaní domácích úkolů si hrají na vojáky. Inspiroval je k tomu právě probíhající televizní seriál o chrabrému boji antifašistických partyzánů.

V hlavě se mi honí nejrůznější myšlenky. Uvědomuji si ti malí caparti, že si vlastně hrají na zabijáky? Že se nevědomky cvičí k tomu, aby jejich přičiněním tekla krev? Dochází jim, kolik nepředstavitelného trápení s tím potom souvisí? Je mi z těch dětských her smutno. Hodně smutno. V duchu posílám k výšinám neslyšitelnou modlitbu: “Pane Bože, udělej něco, ať našeho Michala takovéto zvrácené hry nikdy nezajímají...” Když se posunu v čase, tak musím s radostí konstatovat, že tato prosba byla vyslyšena.

Myšlenky z procházky podzimní Oborou mě neopouštějí. Doma беру kytaru a na pohozeném šmíráku se objevují ozvěny mého uvažování. Představuji si hloubavého chlapce, kterého už ve velmi raném trápí otázky, které si drtivá většina dospělých vůbec nepřipouští. Pokládá je svému otci a ten na ně musí chtě nechtě reagovat. Vzniká naivní písnička, jež se dotýká zatraceně palčivých problémů. Neřeší je, pouze na ně lehce upozorňuje.

Asi jsem nějaký vadný. Už v dětství totiž dospívám k pacifistickým názorům. Paradoxně při kreslení husitských zbraní. Napadá mě při tom kacířská myšlenka: „ Co to já tady vlastně maluji? Vždyť se těmi kopími, cepy a šavlemi zabíjejí lidé! Nebo, že by ti křížáci nebyli lidé?“ Svět se mi začíná jevit o hodně složitějším, než jak nás to učí ve škole, případně v sobotní školce. Bojové scénky v knížkách pak přeskakuji, válečné filmy mě ani trochu nebaví. A vůbec nechápu, jak mohou rodiče dávat

capartům pod stromeček pistolku, tank nebo kulomet. Dokonce i rodiče tak zvaně křesťanští...

Můj pevný světonázor významně naruší až návštěva poválečné Bosny. S Petrem Kimlerem, Markétou Pimkovou a dalšími, tenkrát ještě mladými dobrovolníky jsme byli ubytováni v suterénu sarajevské adventistické modlitebny. Místní pastor nám vypráví, jak to tu chodilo ještě před rokem: „Město bylo obležené srbskými silami. Přímo tam, na protějším



kopci, měli zakopána svá děla. Jak vidíte, byli jsme přímo na ráně. Přesto se tu během válečných let scházelo na sto dvacet lidí. Bohoslužby se konaly

dvakrát denně, v sobotu i v neděli. Přestože sem čas od času dopadaly granáty. Díky Bohu, konečně máme mír! Protože Američané nekompromisně vybombardovali srbské pozice...“

S liptálským Čmelákem sedáme do služebního mikrobusu a drápeme se na onen protější kopec. Vidíme trosky domů, díry po bombách, rezivějící bojovou techniku. Představujeme si hrůzu, která tu musela proběhnout. Utržené končetiny, potoky lidské krve. Ale také začátek konce brutální bosenské války. Vzpomenu na památný výrok Wellingtona, stojícího na mrtvolami posetém válečném poli po vítězné bitvě nad Napoleonem: „Nejsmutnější, hned po bitvě prohrané, je bitva vyhraná...“

Navzdory složitosti světa, který se bez použití krvelačného násilí zatím neobejde, mě nablýskané uniformy, vítězné oblouky a vojenské přehlídky ani trochu neoslňují. Ať se nám to líbí nebo ne, lpí na nich lidská krev. Pokud se ptáte, zda se přesto s úctou skláním před nějakým

vojákem, pak se podívejte na film Zrození hrdiny. Pravdivý příběh Desmonda Dosse mluví za všechno. Přinejmenším naznačuje, jakou pozici by měli v případě konfliktu zaujmout křesťané. Tedy, pokud jsou zároveň Kristovci...

Obraťme na závěr list a přenesme se do památných listopadových dní roku 1989. Už pár dní po pražské studentské demonstraci se valmezské náměstí, jako jediné v širokém okolí, plní davy lidí. Pod taktovkou Marka Irgla, otce pozdější držitelky Oscara, tu lidé na plná ústa kritizují praktiky dosud vládnoucí komunistické totality. Nesmírně obdivuji jejich odvahu. Až do chvíle, kdy mě osloví vnitřní hlas a velice důrazně nasměruje do akce. Shodou okolností, stejným popudem je ve stejnou dobu veden i tehdejší člen meziříčského sboru, Mirek Ešler. Sobotního večera, kdy je venku mínus osm, se před zaplněným prostorem nese Mirkův krátký projev a po nějaké době i výše zmiňovaná písnička. Autentické zvukové záznamy jsou údajně dosud uloženy v patřičných městských archivech. Textovou, případně notovou podobu představíme v následujících odstavcích.

*„Nekupuj mi, táto, flintu na hraní, že prý se tím střílí lidi bezbranní  
Nekupuj to, táto, já mám lidi rád, já si nechci, táto, na vojáky hrát  
Hm...*

*Vojáky jsem viděl, každý se zbraní, že prý to neměli jen tak, na hraní  
To tím chtějí, vážně, lidi zabíjet? Divný je to, táto, divný je to svět  
Hm...*

*Ty jsi taky, táto, býval vojákem? Ty jsi taky nosil flintu s bodákem?  
Ty´s chtěl taky, táto, odpověz mi hned, ty´s chtěl taky dětem táty  
zabíjet?“  
Hm...*

*RECITATIV: „Je to, hochu, těžké, když máš dvacet let, chceš, či nechceš,  
jdeš se učit zabíjet*

*Dají ti samopal i s tím bodákem a řeknou: ‘Bud’ hrdý, už jsi vojákem!*



*Ó, jak je to čestné, vojákem se stát, za svobodu, za vlast, za mír bojovat!'*

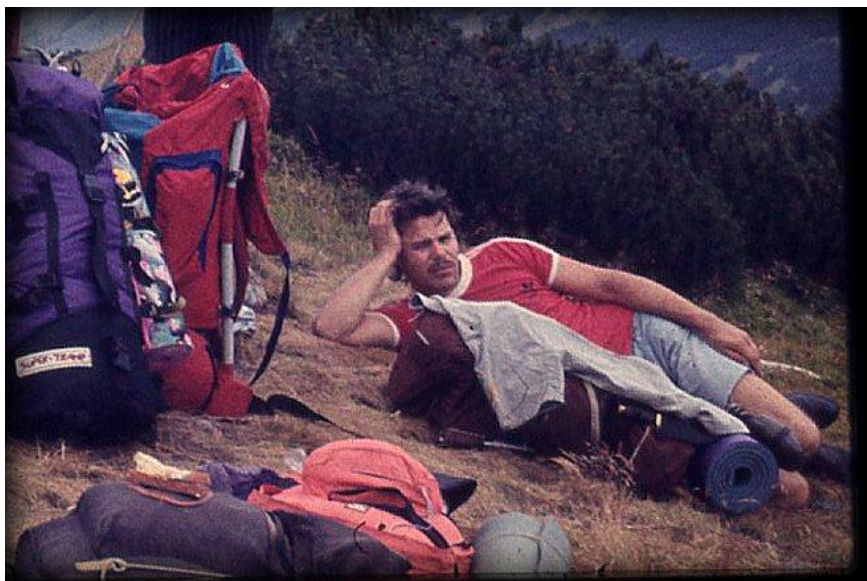
*Zapomenou ale jedno povědět, že je při tom taky třeba zabíjet...*

*Jó, divný je to chlapče, divný je to svět..."*

*Hm...*

*„O Pánu Ježíši říkal's kolikrát, že On míval vždycky všecky lidi rád  
Na Něj bych si, táto, na Něj hrát si chtěl, vždyť On ani, táto, mířit  
neuměl“*

*Hm...*



#### **PŘÍSPĚVEK MIRKA EŠLERA**

*Nebyl jsem zde vyslán žádnou církví. Nejsem domluven s žádnými věřícími. Dovolil jsem si zde přijít proto, abych vás za podstatnou část věřícího lidu informoval o našem postavení k otázkám těchto dnů. To si dovoluji z toho důvodu, že znám poslání a úlohu křesťanů, které je neměnné v čase, v politickém zformování toho či onoho státu. Je to poslání, které platí pro všechny křesťany naší planety.*

*Draží přátelé! Možná se někteří z vás ptají, proč zde nevystoupí také křesťané či jejich mise. Proč se neaktivizují, neformují v jednotný zápas?*

*Nestalo se tak proto, že by měli křesťané strach. Kdo četl QUO VADIS ví, že křesťané nejsou zbabělci. Byli v milionech likvidováni těmi nejdrastičtějšími prostředky a přece se nezalekli. Stáli pevně za svou věcí. Nezalekli se ani v uplynulých čtyřiceti letech, kdy byli v naší zemi považováni za protisocialistické živly. Nezalekli se ani šikanování, bití či vězení. Křesťané stáli za svou věcí i tehdy, když byli jako pedagogové, lékaři, vedoucí pracovníci zbavováni svých funkcí. Nezalekli se ani tehdy, když jim bylo vyhrožováno, že se jejich děti, byť s výborným prospěchem, nedostanou na střední a vysoké školy. Ani tehdy, když jim zavírali chlapce na vojnách. To, že se křesťané neaktivizují, není záležitostí strachu, ale celkového životního postoje. Našimi zbraněmi nejsou tanky, pušky či obušky.*

*Zbraněmi křesťanů je láska, vztah ke každému člověku, pomoc tam, kde jiný nepomůže. A že se nejedná o slabé zbraně, o tom svědčí ta skutečnost, že právě křesťanství se stalo jedním z rozkládajících činitelů Říše římské.*

*Chci, abyste věděli, že křesťané jsou proti jakékoliv formě násilí páchaném ať na těle, či na duši. Neuznáváme žádné zbraně a jakoukoliv formu brutality k ustavení či udržení jakéhokoliv systému. Podporujeme všechny ty, kteří milují pravdu, čest, a kteří jsou ochotni stát za tím, co řeknou i tehdy, vyvine-li se situace v jejich neprospěch. Naše aktivizace se bude projevat vždycky tam, kde je potřeba přispět pomocí, láskou a v neposlední řadě i evangeliem Ježíše Krista.*

*My nejsme na tomto světě proto, abychom brali do rukou moc či světskou vládu. Od toho jsou zde jiní. Naše poslání není ani v nastolování či svrhávání jednotlivých systémů. Nám bylo řečeno: „Vy jste solí země!“ Sůl nevidíme, ale když není v pokrmu obsažena, víme, že tam chybí.*

*Takové je poslání křesťanů...*

Ešler Jaromír

sobota 25.listopadu 1989, náměstí ve Valašském Meziříčí



Někteří lidé letos vyměnili odpočinkový pobyt u moře za tak trochu jinou dovolenou - v sutinách... Říká se jim dobrovolníci a v létě se všichni sjeli na jih Moravy, aby ulehčili těžký údel mnoha lidí, které

zasáhlo tornádo. Patří vám za to, milí dobrovolníci, velký dík a **ADRA spot**, připomínající vaši práci jako inspirace pro ty, kteří se k vám někdy v budoucnu připojí. Děkujeme!

Uznávaná česká lékařka Hana Kahleová, která nyní profesně působí v americkém

Washingtonu, tvoří další vlastní videospoty a vy je naleznete v archivu HopeTV pod názvem **Zdraví je věda**.

Jaký počet jídel je optimální pro kontrolu hmotnosti? A jak je drahá zdravá strava?



Jaká je hodnota našeho jednání před lidmi a před Bohem? A jak je to s Božím přihlížením zlu, které se na Zemi děje? Velmi zajímavá kniha kazatele Ludvíka Švihálka s názvem **Vrabcova píseň o naději** je vám k dispozici v audiopodobě v YouTube kanálu HopeTV!

## Křesťanský vtip – Ameňák

POŘÁD ŽASNU, JEŽÍŠI, NA JAKÉ  
NAVŠTĚVY MĚ OBČAS POSÍLAŠ...

